U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně **CH.Q.**, zast. Mgr. Lilianou Bochalovou, advokátkou, se sídlem v Praze 1, Jindřišská 7, proti žalované **České republice – Policie České republiky, služba cizinecké a pohraniční policie,** se sídlem v Praze 3, Olšanská 2, o kasační stížnosti žalobkyně podané proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2003 č. j. 11 Ca 27/2003-26,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se **o d m í t á.**

II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, ze dne 9. 12. 2002 č. j. SCPP-5377/C-217-2002, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, oddělení cizinecké policie Praha ze dne 3. 10. 2002 č. j. SCPP-1400/PM-XIII-C-2002, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů podle § 60 odst. 6 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění zákona č. 140/2001 Sb. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 20. 1. 2003 žalobu u Městského soudu v Praze.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 14. 4. 2003 č. j. 11 Ca 27/2003-26 žalobu odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění usnesení m. j. uvedl, že se musel zabývat otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby mohl rozhodnout ve věci samé a dospěl k závěru, že tomu tak není. Uvedl, že podle ustanovení § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky, žaloba proti správnímu rozhodnutí podle tohoto zákona musí být podána do 30-ti dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout. Jak je patrno z obsahu spisového materiálu správních orgánů, který si soud vyžádal, bylo napadené rozhodnutí doručeno žalobkyni dne 12. 12. 2002, třicetidenní lhůta pro podání opravného prostředku uplynula dnem 13. 1. 2003. V této lhůtě žaloba podána nebyla ani u správního orgánu, ani u soudu. Žaloba byla podána k soudu až dne 20. 1. 2003. Soud konstatoval, že platná právní úprava prominutí lhůty pro podání žaloby na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu neumožňuje (§ 79 odst. 4 s. ř. s.). Soud dále uvedl, že z výše uvedeného vyplývá, že žaloba byla podána po zákonem stanovené lhůtě, a proto je nutno ji

považovat za opožděnou. Městský soud v Praze proto žalobu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen stěžovatelka) včas kasační stížnost proti oběma výrokům napadeného rozhodnutí, a to z důvodu nezákonnosti na základě ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Z odůvodnění kasační stížnosti plyne, že stěžovatelka dovozuje, že Městský soud v Praze v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že napadené rozhodnutí je vyloučeno z přezkoumání soudem a žalobu tudíž jako nepřípustnou odmítl. Rozhodnutí odůvodnil tím, že na udělení víza není právní nárok, když rozhodnutí opírá o ustanovení § 171 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), které stanoví, že z přezkoumání soudem jsou vyloučena rozhodnutí o neudělení víza.

Stěžovatelka v kasační stížnosti dále uvedla, že městský soud dovozuje, že pod pojem rozhodnutí o neudělení víza je třeba subsumovat jak rozhodnutí, jimiž se zamítne žádost o udělení víza, tak i rozhodnutí, jimž se zamítne žádost o prodloužení víza. Vychází pak z domněnky, že pokud na udělení víza není nárok, není právní nárok ani na jeho prodloužení s tím, že prodloužení víza není podle názoru městského soudu ničím jiným, než udělením víza na dobu další po uplynutí doby platnosti víza předchozího. Stěžovatelka dále namítala, že lze jistě souhlasit s právním názorem městského soudu, že na udělení víza není právní nárok, pokud se však jedná o právní institut prodloužení platnosti víza nad 90 dnů, tak podle názoru stěžovatele na prodloužení platnosti víza nad 90 dnů právní nárok zcela jednoznačně je. Uváděla dále, že nelze rozhodně souhlasit s právním názorem vyjádřeným v napadeném usnesení, že § 53-55 zákona o pobytu cizinců upravují postup při žádosti o udělení víza a zároveň obecně náležitosti žádosti o udělení víza společné všem žádostem bez rozlišení, zda jde o žádost o udělení víza, či žádost o prodloužení víza. Poukazovala dále na odlišnosti obou těchto institutů. Vyslovila názor, že pobyt cizinců na území zcela jistě požívá ústavní ochrany, a to ve smyslu článku 42 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Z pravomoci soudu tedy nesmí být vyloučeno přezkoumání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod zaručených Listinou základních práv a svobod bez rozdílu všem fyzickým osobám. Navrhovala, aby Nejvyšší soud po provedeném řízení usnesení Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 27/2003-26 ze dne 14. 4. 2003 ve výroku I. a II. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelky se zabýval výkladem příslušných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., a to ve vztahu k námitkám uplatněným stěžovatelkou v kasační stížnosti.

Městský soud v Praze pak věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud v přípise ze dne 8. 8. 2003 vrátil věc Městského soudu v Praze bez věcného vyřízení kasační stížnosti, když vyslovil názor, že kasační stížnost neobsahuje všechny potřebné náležitosti uvedené v ustanovení § 106 s. ř. s. tak, aby Nejvyšší správní soud mohl o kasační stížnosti rozhodnout. Zavázal soud k tomu, aby vyzval stěžovatelku podle pokynů uvedených v tomto přípise k odstranění vad kasační stížnosti s tím, že současně bude třeba, aby stěžovatelka byla poučena ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. o následcích neodstranění této vady kasační stížnosti.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 3. 9. 2003 č. j. 11 Ca 27/2003-47 vyzval stěžovatelku, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnila kasační stížnost, došlou do podatelny Městského soudu v Praze do 20. 5. 2003 ve dvojím vyhotovení o náležitosti uvedené v ustanovení § 106 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. – soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), zejména, aby odstranila vadu kasační stížnosti, spočívající v tom, že jako důvod kasační stížnosti označuje odmítnutí žaloby Městským soudem v Praze pro nepřípustnost žaloby, ačkoliv napadeným rozhodnutím odmítl Městský soud v Praze žalobu jako opožděně podanou. Poukazuje na to, že žalobkyně v podané kasační stížnosti použila důvody a formulace z kasační stížnosti zjevně směřující proti jinému rozhodnutí Městského soudu v Praze, jimž byla sice žaloba rovněž odmítnuta, avšak nikoliv pro opožděnost, ale z důvodu nepřípustnosti. Soud vyzval žalobkyni, aby jednoznačně sdělila, v jakém rozsahu a pro který důvod uvedený v ustanovení § 103 s. ř. s. napadá uvedené soudní rozhodnutí. V poučení tohoto usnesení bylo výslovně uvedeno, že nebude-li podání ve lhůtě uvedeném ve výroku tohoto usnesení doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne. Uvedené usnesení obdržela zástupkyně žalobkyně do vlastních rukou dne 10. 9. 2003, jak o tom svědčí doručenka založená ve spise.

Kasační stížnost stěžovatelky musela být Nejvyšším správním soudem odmítnuta z těchto důvodů.

Dne 1. 1. 2003 vešla v účinnost nová právní úprava správního soudnictví, daná zákonem č. 150/2002 Sb., jímž byl m. j. zřízen Nejvyšší správní soud. Podle ustanovení § 12 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen s. ř. s.) Nejvyšší správní soud jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudu ve správním soudnictví zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem. Podle ustanovení § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak. Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle odst. 3 téhož ustanovení, nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Podle zmíněného § 37 odst. 5 s. ř. s. rovněž platí, že předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

V posuzované věci vycházel Nejvyšší správní soud z toho, že včas podaná kasační stížnost stěžovatelky označující správně jak číslem jednacím, tak i datem vydání usnesení Městského soudu v Praze, které napadá, a které je založeno ve spise na č.l. 11 Ca 27/2003-26, obsahuje důvody a formulace zjevně směřující proti jinému rozhodnutí Městského soudu v Praze, jímž byla žaloba rovněž odmítnuta, avšak nikoliv pro opožděnost, ale z důvodu nepřípustnosti. Pro tuto skutečnost považoval Nejvyšší správní soud kasační stížnost za nesrozumitelnou a dospěl k závěru, že nesrozumitelnost kasační stížnosti je vadou, bez jejíhož odstranění nelze v řízení pokračovat.

Výše citované usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2003 obdržela zástupkyně stěžovatelky do vlastních rukou dne 10. 9. 2003, jak o tom svědčí doručenka založená ve spise. Ve lhůtě jednoho měsíce od doručení výzvy, tj. ve lhůtě končící dne 10. 10. 2003 však stěžovatelka výzvě soudu k odstranění vad kasační stížnosti nevyhověla, ostatně tak neučinila ani do dne vydání tohoto usnesení. Nejvyšší správní soud musel proto kasační stížnost stěžovatelky podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout, neboť jde od nedostatek podmínky řízení, který vzdor výzvě soudu nebyl odstraněn a v řízení nelze proto pokračovat. Stěžovatelka byla přitom o takovém postupu vyrozuměna.

Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky pro neodstranění vad tohoto podání odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti je výrazem skutečnosti, že kasační stížnost byla odmítnuta (§ 60 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. 11. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu